

μήπως είναι λίγο φασίστες;

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΩΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

Το κράτος μοιάζει τελευταία να σκέφτεται πολύ έντονα το ζήτημα της αξιοπιστίας της Δικαιοσύνης και της Αστυνομίας. Και πώς να μην το σκέφτεται άλλωστε; Η πολεμική προετοιμασία απαιτεί σιδηρά πειθαρχία στο εσωτερικό κι αυτή ποτέ δεν εξασφαλίζεται δίχως το κομβικό έργο των μπάτσων και των δικαστών. Μόνο την υπόθεση «παραβατικότητα ανηλίκων» να πιάσει κανείς, σάρκα απ' τη σάρκα αυτής της πολεμικής προετοιμασίας του ελληνικού κράτους, σίγουρα θα βρει ότι έχει παράξει τόνους δουλειάς για τον αστυνομικό και τον δικαστικό μηχανισμό το τελευταίο έτος.

Προκειμένου όμως τούτοι οι μηχανισμοί να επιτελούν τον ρόλο τους όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά, δεν επαρκεί απλώς να συλλαμβάνονται με την μέγιστη ταχύτητα τα μέλη της εργατικής τάξης που κρίνονται υπέρ το δέον απείθαρχα και να τους μοιράζονται μπαμ-μπαμ οι καταδίκες. Θα πρέπει επιπλέον ολόκληρη η διαδικασία να γίνεται αποδεκτή από το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας με χειροκροτήματα. Αυτή την έγνοια μαρτυρούν κι οι δημοσκοπήσεις γύρω από την «εμπιστοσύνη στους θεσμούς» με υποκατηγορίες όπως «Δικαιοσύνη & Δικαστές» ή «Αστυνομία»¹ που διεξάγονται τελευταία. Το θέμα δεν είναι ότι τα αποτελέσματά τους καταδεικνύουν πως μάλλον ούτε κι αυτοί που δουλεύουν στον Άρειο Πάγο δεν εμπιστεύονται το δικαστικό σύστημα και τους μπάτσους. Διότι αποτελέσματα είναι αυτά και πάντα παίρνουν την μορφή που επιθυμεί αυτός που τα παράγει. Το θέμα είναι ότι το κράτος θέτει τα ερωτήματα, προφανώς γιατί είναι έτοιμο να δώσει και τις απαντήσεις.

Πάρτε, για παράδειγμα, τις τελευταίες βδομάδες του Μάρτη που μας πέρασε και τις πρώτες του επόμενου μήνα. Μια ματιά στον τρόπο με τον οποίο οργανώθηκε η ειδησεογραφία και η επικαιρότητα εκείνο το διάστημα είναι πολύ αποκαλυπτική καθώς καταδεικνύει ότι το κράτος ανέβασε μια καταπληκτική παράσταση, το ηθικό δίδαγμα της οποίας ήταν: «να αγαπάτε τα δικαστήρια και τους μπάτσους». Και το χειρότερο; Η παράσταση καταχειροκροτήθηκε.

Στα τέλη του περασμένου Μάρτη, λοιπόν, συνέπεσε η έκδοση των δικαστικών αποφάσεων για δύο απ' τις πιο πολύκροτες υποθέσεις των τελευταίων ετών. Από την μία η «υπόθεση Πισπιρίγκου» κι από την άλλη η «υπόθεση Μίχου». Τώρα εμείς απ' την άμεση επαφή μας με τα δικαστήρια ξέρουμε ότι αυτό το «συνέπεσε» έχει ένα ειδικό βάρος. Μέσα σ' ένα σύστημα το οποίο φροντίζει ώστε κάθε υπόθεση να πηγαιίνει από αναβολή σε αναβολή και οι ακροάσεις να μην έχουν καμία τακτικότητα προκειμένου οι κατηγορούμενοι να ταλαιπωρούνται, το να «συμπέσουν» με απόσταση λίγων μόνο ημερών δυο τόσο σημαντικές ημέρες, βρωμάει σκηνοθεσία. «Στραμμένα στο ναό της Θέμιδος [...] τα μάτια της κοινωνίας»,² όπως μας πληροφορούσαν τότε τα μήντια, τα οποία βασικά ήταν και αυτά που κανόνιζαν να στρέφονται προς τα εκεί. Μπροστά σε τόσα έκπληκτα μάτια, λοιπόν, οι δικαστές, είδαν το φως της λογικής! «Ελαμψε η δικαιοσύνη» και στο άκουσμα της απόφασης «ξέσπασε σε χειροκροτήματα το πλήθος έξω από το δικαστήριο».³ Οι ζητωκραυγές αφορούσαν την καταδίκη τόσο της Ρούλας Πισπιρίγκου όσο και του Μίχου.

Κατά τη γνώμη μας, αυτό που ονομάστηκε «νίκη της δικαιοσύνης» όσον αφορά αυτές τις υποθέσεις ήταν το εξής: το κράτος κανόνισε τι αποφάσεις θα παρθούν σχετικά με τις συγκεκριμένες δύο δίκες: το κράτος φρόντισε ώστε να ανακοινωθούν η μία μετά την άλλη: κυρίως οι αριστεροί, αλλά όχι μόνο, παρουσίασαν τους δύο αυτούς δικαστικούς αγώνες ως την κόψη του ξυραφιού σ' ό,τι έχει να κάνει με την ελευθερία μας: στο τέλος, όλοι μαζί μάς πούλησαν τις αποφάσεις σαν αχιτίδα φωτός και μας είπαν «είδατε τι ωραία που μπορεί να είναι η δικαιοσύνη άμα δουλεύει; Χειροκροτάτε τώρα και ζητήστε περισσότερη!».

Εν τω μεταξύ, η κρατική παράσταση είχε και δεύτερη πράξη. Η δολοφονία της Κυριακής Γρίβα έξω απ' το ΑΤ των Αγίων Ανάργυρων από τον πρώην της ήρθε μόλις λίγες ημέρες έπειτα. Και, φυσικά, χρησιμο-

Εμπιστοσύνη σε θεσμούς: Δικαιοσύνη & δικαστές, 2007-2024

Πηγή: Public Issue, Έρευνα για την εμπιστοσύνη στους θεσμούς, 2007-2024

Εμπιστοσύνη σε θεσμούς: Αστυνομία, 2007-2024

Πηγή: Public Issue, Έρευνα για την εμπιστοσύνη στους θεσμούς, 2007-2024

Το κράτος μάς ενημερώνει ότι δεν εμπιστευόμαστε αρκετά τους δικαστές, το κράτος κανονίζει να τους χειροκροτάμε. Το κράτος λέει πως δεν μας αρέσουν οι μπάτσοι, το κράτος μάς βάζει να ζητήσουμε κι άλλους. Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει...

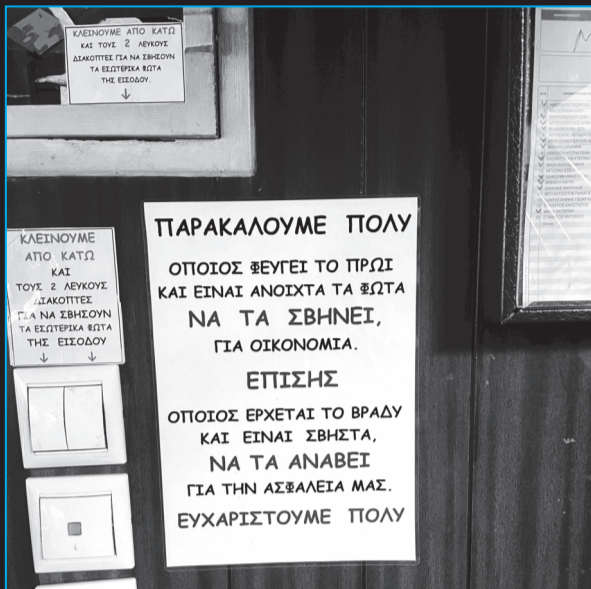
ποιήθηκε προκειμένου να ενισχυθεί το ηθικό δίδαγμα που ήδη βοούσε. Στην συζήτηση που ακολούθησε ενεπλάκη όλο το πολιτικό φάσμα. Πρώτοι και καλύτερα ήταν φυσικά οι αριστεροί που δίχως να χάσουν δευτερόλεπτο έσπευσαν να μας θυμίσουν ότι «όταν μια κυβέρνηση πουλάει “νόμο και τάξη” πρέπει να είναι πειστική στην πράξη».⁴

Θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε ότι τέτοιου είδους ατάκες αποτελούν κάποιου είδους καυστική αντιπολίτευση. Αντιθέτως, σε εμάς απευθυνόταν εκείνο το κήρυγμα των αριστερών. Όταν έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου για κάθε «υποστελεχωμένο και “μόνο για ταυτότητες”» αστυνομικό τμήμα και όταν ζητούσαν να «μιλήσουμε για τις ριζικές αλλαγές που χρειάζονται στην αστυνομία»,⁵ εννοούσαν κάτι πολύ συγκεκριμένο. Ότι όλοι κι όλες εμείς, που έχουμε το «γαμώ τους μπάτσους και τους δικαστές» στην άκρη της γλώσσας μας, δεν θα πρέπει να είμαστε τόσο αδιάλλακτοι. Θα πρέπει να κάνουμε πιο παραγωγική κριτική σ' αυτούς τους θεάρεστους θεσμούς, θα πρέπει στο κάτω-κάτω να ζητήσουμε... ακόμα περισσότερους μπάτσους και δικαστές! Αφού, όπως οργανώθηκε το πράγμα, φρέσκια ήταν κι η μνήμη πως όταν κάνουν καλά την δουλειά τους, αξίζουν μέχρι και χειροκροτήματα. Οι σιχαμένοι ρουφιάνοι του ΚΚΕ, για να καταλάβετε, έφτασαν μέχρι και στο σημείο να δηλώνουν ότι υπάρχουν «δυνάμεις καταστολής πραγματικά εκπαιδευμένες και πραγματικά αποτελεσματικές [...] όμως δεν βρίσκονται ούτε καν εκεί πέρα που τις χρειάζεται ο λαός».⁶ Καταλάβετε; Οι τύποι θέλουν να μας βάλουν να κάνουμε αγκαλίτσες μέχρι και με τους ματάδες! Λογικό, βέβαια, από τη δικιά τους μεριά,

μήπως είναι λίγο φασίστες;

DEPRESSION

Αν αναρωτιέστε (όπως κι εμείς άλλωστε) τι ακριβώς σημαίνει «προετοιμασία για πόλεμο», ρίξτε μια ματιά στη φωτό και σκεφτείτε τον διαχειριστή της πολυκατοικίας ως το ελληνικό κράτος. Βγάζει ένα παράξενο νόημα, έτσι δεν είναι;

αφού έχουν κανονικά μέλη του κόμματος στα σώματα ασφαλείας και πρέπει να τα παινέψουν. Τέλος πάντων, προχωράμε.

Στην άλλη άκρη του πολιτικού φάσματος, οι δεξιοί έθεταν το ζήτημα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, άντε και λιγάκι κομψότερα. Στην *Καθημερινή*, για παράδειγμα, το ζήτημα περιγραφόταν ως εξής: «Η αστυνομία δεν είναι ικανή να προστατεύσει τους πολίτες. [...] Χωρίς την εμπιστοσύνη που δημιουργεί το αίσθημα ασφάλειας, η κοινότητα δεν μπορεί να λειτουργήσει». Και πράγματι, το σφιχταγκάλισμα όσο το δυνατόν μεγαλύτερων κομματιών της ελληνικής κοινωνίας με κάθε είδους κρατικό μηχανισμό είναι απολύτως απαραίτητο από κρατική σκοπιά για τους καιρούς βίας και σπάνης που έρχονται. Οι πράξεις των μηχανισμών αυτών δεν πρέπει να αμφισβητούνται, πρέπει να χειροκροτούνται. Άλλωστε, όπως την ίδια στιγμή και με την ίδια αφορμή γραφόταν στα *Νέα*, «έτσι [ενν. με την ολιγωρία της αστυνομίας] σπάνε οι δεσμοί εμπιστοσύνης ανάμεσα στην κοινωνία και στους θεσμούς που την υπηρετούν, αφήνοντας χώρο για ψεκασμένες θεωρίες και ακραία ρητορική».

Φυσικά, η πολεμική προετοιμασία του φασιστικού μας κράτους δεν είναι μια διαδικασία που έχει χώρο ούτε για παράξενες θεωρίες, ούτε για ακρότητες. Το αντίθετο μάλιστα. Οι δικαστές που μας μοιράζουν τις ποινές πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν ήρωες, ενώ ταυτόχρονα πρέπει και να ζητάμε παραπάνω μπάτσους στους δρόμους μας. Αυτό το μήνυμα εκπέμφθηκε στα μέσα της άνοιξης που μας πέρασε, με αφορμή δυο πολύκροτες δίκες και μια δολοφονία. Προκειμένου να ηγήσει καμπάνα, το κράτος συντόνισε τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, όπως επίσης την αριστερά και την δεξιά του σκηνοθετώντας μια παράσταση που κατέκλυσε την καθημερινότητα πρόσκαιρα κι έπειτα σιγά-σιγά αφέθηκε να ξεθωριάσει.

1. «Λιγότεροι από 3 στους 10 εμπιστεύονται τη δικαιοσύνη και τους δικαστές», *Η Αυγή*, 13/05/2024.

2. «Πισπιρίγκου – Μίχος: Όταν έλαμψε η Δικαιοσύνη», *news247.gr*, 30/03/2024.

3. «Ενοχος για τα κακουργήματα ο Μίχος, αθώα η μητέρα», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 29/03/2024.

4. Χάρης Ιωάννου, «Νόμος, τάξη και ανασφάλεια», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 04/04/2024.

5. Μιχαήλ Άγγελος Κωνσταντόπουλος, «Κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο του νόμου και της τάξης», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 04/04/2024.

6. Δηλώσεις του βουλευτή του ΚΚΕ, Ν. Παπαναστάση στην εκπομπή *Kontra 24*, 05/04/2024.

7. Τάκης Θεωδορόπουλος, «Η κοινοτοπία της βίας», *Καθημερινή*, 04/04/2024.

8. Μυρτώ Λιαλιούτη, «Δομική Ανασφάλεια», *Τα Νέα*, 04/04/2024.

7/4 Οι γυναίκες συντάκτριες της «Κ» συνυπογράφουν άρθρο με θέμα «κάτι πρέπει να γίνει προκειμένου να σπάσει ο φαύλος κύκλος των γυναικοκτονιών». Ο τίτλος είναι «Δε θέλουμε να γράψουμε για την επόμενη». Εμείς οι συντάκτριες του περιοδικού *antifa* όταν δεν θέλουμε να γράψουμε για κάτι πάντως, ξέρουμε τη λύση: δε γράφουμε. Άι σιχτήρ ρουφιάνες.

9/4 «Εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής, εάν υπάρξει έστω και μια σπίθα μπορεί να εκδηλωθεί πυρκαγιά», δηλώνουν ειδικοί πυρομετεωρολόγοι. Τι σου κάνει το πτυχίο, ε; Θα τολμούσαμε να πούμε κι ότι «αν ψιχαλίσει, μπορεί να εκδηλωθεί βροχή», αλλά δεν είμαστε βροχομετεωρολόγοι.

10/4 Στην πόλη Αλις Σπρινγκς της Αυστραλίας ισχύει μια, «ασυνήθιστη» κατά τους δημοσιογράφους, απαγόρευση. Οι νέοι άνω των 16 ετών απαγορεύεται να εισέλθουν στο κέντρο της πόλης. Να ένα πραγματικά δύσκολο κουίζ: γιατί η απαγόρευση κυκλοφορίας; 1) Φασώνονται οι νεαροί σαν τα σκυλιά κι υπάρχει κίνδυνος να σηκώσει κεφάλι ξανά ο COVID- 2) Φοβούνται οι πυρομετεωρολόγοι μην εκδηλωθεί καμιά πυρκαγιά λόγω των μπάφρων που πίνουν οι νεολαίοι- 3) Οι πιτσιρικάδες φτιάχνουν συμμορίες και έχουν σπείρει τον τρόμο μέχρι και στα καγκουρό: Η σωστή απάντηση είναι το 3, αλλά και οποιαδήποτε άλλη να ήταν δεν θα μας έκανε καμιά εντύπωση, πράγμα που σημαίνει ότι μόνο για τους δημοσιογράφους είναι ασυνήθιστες πια τέτοιες απαγορεύσεις.

11/4 «Και εμένα μου πετούσαν την τσάντα από το παράθυρο, όπως σε όλους τους καλούς μαθητές», δηλώνει ο Κ. Μητσotάκης για το μπουλινγκ που δεχόταν κι ο ίδιος ως μαθητής. Βέβαια ο Κ. Μητσotάκης φοιτούσε στο Κολλέγιο Αθηνών. Δηλαδή ο μόνος που μπορούμε να φανταστούμε να του κάνει μπουλινγκ είναι ο Μάκης Βοριδής.

15/4 Εκατοντάδες αστυνομικοί μετακινούνται με απόσπαση από την επαρχία στις ομάδες ΟΠΚΕ της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Το γεγονός προκαλεί αντιδράσεις στο εσωτερικό της ΕΛ.ΑΣ. γιατί οι επαρχιώτες μπάτσοι εισπράττουν ως αποζημίωση απόσπασης 4.200 ευρώ επιπλέον σε σχέση με τους πρωτευουσιάνους συναδέλφους τους. Οι δεύτεροι, απ' την τσαντίλα τους, έχουν αρχίσει να αποκαλούν τους πρώτους «Βλαχο-ΟΠΚΕ». Το κλίμα δεν φαντάζει πολύ συναδελφικό. Καλά, κι οι πρωτευουσιάνοι τι παριστάνουν; Ότι δε βγαίνουν; Ντρόγκια, μπαρμπουτιέρες, μπουρδέλα, τόσα λεφτά περνάνε απ' τα χέρια τους.

18/4 Ο Βρετανός πρωθυπουργός Ρίσι Σούνακ σκοπεύει να απαγορεύσει εφ' όρου ζωής το κάπνισμα σε όσους έχουν γεννηθεί από το 2009 και μετά για να «δημιουργήσει την πρώτη άκαπη γενιά». Η πρότασή του συναντά αντιδράσεις, προφανώς επειδή οι βρετανοί δεν έχουν αρκετά έμπειρους πυρομετεωρολόγους όπως εμείς, ώστε να τους ενημερώσουν για τους κινδύνους μια σπίθας από τσιγάρο.

22/4 Οι πυρομετεωρολόγοι ξαναβγαίνουν και μας ενημερώνουν ότι «λόγω της κλιματικής αλλαγής, σε λίγα χρόνια θα έχουμε και εγχώρια ελληνική σκόνη, όχι μόνο αφρικανική». Έτσι θα έχουμε τη δική μας σκόνη ΠΟΠ και δε θα χρειάζεται να εισάγουμε τις ξένες. Πιθανότατα τότε θα αποκτήσουμε και σκονομετεωρολόγους. Αν βιαστούμε λίγο, μπορεί να είναι κι αυτοί ΠΟΠ.

22/4 Σύμφωνα με μαρτυρίες, 8 στους 10 αστυνομικούς κάνουν και δεύτερη δουλειά επειδή «δεν βγαίνουν» με το μισθό τους. Κοίτα που τελικά όντως δεν βγαίνουν. Προφανώς οι 2 στους 10, αυτοί που «βγαίνουν» είναι οι βλαχο-ΟΠΚΕ. «Πέρα από την παροχή υπηρεσιών φύλαξης, άλλοι εργάζονται σε ντελίβερι, μετακομίσεις, συνεργεία αυτοκινήτων, βοηθοί ελαιοχρωματιστών και γραφεία τελετών». Τα 'χει φάει η δουλειά τα παιδιά. Πού να προσθέσεις κιόλας τα ντρόγκια, τις μπαρμπουτιέρες και τα μπουρδέλα. Θα βγει ότι κάνουν τρεις δουλειές.